

Hoe gewetensvol Ingres altijd de hem toevertrouwde opdrachten vervulde, hoeveel zorg en liefde hij er aan wijdde, moge blijken uit het feit, dat hij, ter voorbereiding van dit schilderij, ongeveer honderd teekeningen en een geschilderde schets maakte. Hij wilde daarbij ook steeds historisch juist zijn, en was in dit opzicht zoo nauwgezet, dat hij in dit geval tot in de Galerijen der Uffizi zijn gegevens ging opzoeken, en het geheele bovendeel van een portret van Henri IV, den mantel en den scepter inbegrepen, copiëerde, voorts calquen nam van het gevest van den degen, de kroon, en de twee halsketens van St. Michael en den H. Geest. Van den koning, die op het schilderij toch geheel door een wijden mantel zou zijn omgeven, maakte hij, zooals zijn gewoonte was wanneer hij gekleede of gedrapeerde figuren had weer te geven, eerst een naakt-teekening. Pas op een andere teekening, gaf hij hem daarna zijn mantel om. Van dien koningsmantel, bezaaid met lelies, van den scepter, van het kussen waar de vorst op het schilderij op geknield ligt, zijn tezamen meer dan 20 teekeningen bekend. Een anecdote wil, dat de graveur Constantin in Ingres' atelier voor de H. Maagd poseerde. Maar hij gaf de beweging van de figuur, zooals Ingres zich die gedacht had, niet goed weer. Waarop de schilder zelf, met een hoogen hoed voor het kindje Jezus in zijn armen, zijn plaats innam, en Constantin vlug drie krabbels naar hem maakte. Beroepsmodellen ontbraken te Florence geheel. Als men ze noodig had, moest men ze heel van Rome laten komen. Vandaar dat Ingres vaak genoodzaakt was zijn vrienden te vragen om hem als model te dienen.

Omdat het schilderij een regeeringsopdracht was, moest het op den Salon te Parijs tentoongesteld worden. Sinds zijn geweldigen nederlaag van 1806, had Ingres nog enkele malen (zoo in 1814 en 1819), op den Salon geëxposeerd, maar daar telkens weer de bitterste ervaringen van opgedaan. Geen wonder dat hij er ontzettend tegen op zag, zijn doek in het openbaar te vertoonen.

Doch de stemming te Parijs te zijnen opzichte was wel wat veranderd. De roep van zijn gaven was eindelijk tot de hoofdstad doorgedrongen. De Académie des Beaux-Arts benoemde hem kort voor zijn komst (hij zou zijn schilderij zelf brengen) tot corresponderend lid. De groote wereld begon vertrouwen in hem te stellen. Men verwachtte hem zelfs met een zeker ongeduld, en enkele kunstliefhebbers, bang om achteraan te komen, stuurden hem schriftelijk, nog vóór zijn vertrek, bestellingen toe.

Deze goede voortekenen ten spijt, begaf de kunstenaar zich het hart vervuld van wantrouwen op weg. Zijn vrouw had hij te Florence achtergelaten, niet anders denkende dan er zoo spoedig mogelijk weer heen terug te zullen keeren.

Doch te Parijs wachtte hem inderdaad de glorie. Van de schilders